

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoSr/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4415894597
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4415894597.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej v právnej veci žalobcu: U. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom G., D. XX, zast. JUDr. Romanom Juríkom, advokátom, so sídlom Nové Zámky, Jazerná 19 proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 14. septembra 2018 č. k. 13Csr/1/2015-183 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 41 zák. č. 244/2002 Z. z. a uviedol, že zo zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a Všeobecnou úverovou bankou, a. s. Bratislava ako veriteľom dňa 09. 07. 2007 súd zistil, že ňou veriteľ žalobcovi poskytol úver v sume 13.500.-Sk. Z rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., Bratislava, Karloveské rameno 8 z 05. 02. 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17. 03. 2014 a vykonateľnosť dňa 20. 03. 2014 súd zistil, že ním rozhodcovský súd zaviazal žalobcu k zaplateniu sumy 536,10 eura s príslušenstvom, nákladom inkasného konania a náhrade trov konania ako sumám, ktoré žalobca uznal v dohode o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, ktorá pohľadávka bola na žalovaného postúpená z pôvodného veriteľa (VÚB, a. s. Bratislava) a v odôvodnení rozsudku uviedol, že právomoc rozhodcovského súdu je daná na základe rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi stranami dňa 21. 04. 2013. Z obsahu spisu Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., Bratislava, Karloveské rameno 8, sp. zn. SR 09146/13 súd zistil, že rozhodcovský rozsudok SR 09146/13 zo dňa 05. 02. 2014 bol žalobcovi doručený dňa 14. 02. 2014 do vlastných rúk (č. l. 86 spisu). Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobu je nutné zamietnuť, a to s prihliadnutím na skutočnosti uvádzané v zrušujúcom uznesení KS v Nitre 9CoSr/1/2017-152 z 15. 03. 2018. Súd predovšetkým skúmal, či žalobca svoju žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku podal včas (v lehote podľa § 41 zákona č. 244/2002 Z. z., t.j. do 60 dní po doručení rozhodcovského rozsudku) a zistil, že žalobcovi bol napádaný rozhodcovský rozsudok doručený dňa 14. 02. 2014, o čom svedčí fotokópia doručky o jeho doručení žalobcovi (č. l. 86 spisu). Súd preto konštatoval, že žalobca svoju žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku podal oneskorene. Je totiž zrejmé, že 60-dňová lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku začala žalobcovi plynúť deň po doručení rozhodcovského rozsudku (t.j. dňom 15. 02. 2014) a uplynula po 60 dňoch (t.j. dňa 16. 04. 2014) márne, nakoľko žalobca svoju žalobu v tejto lehote nepodal

(urobil tak až dňa 12. 12. 2015 oneskorene). O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému v konaní plne úspešnému priznal právo na plnú náhradu trov konania. O výške trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 1, 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, odôvodniac ho nesprávnym právnym posúdením veci. Súd svoje zamietavé rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca podal žalobu neskoro, po uplynutí 60-dňovej lehoty podľa § 41 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (správne bola lehota v tom čase 30-dňová podľa § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení ku dňu doručenia rozhodcovského rozsudku). Na rozdiel od svojho skoršieho rozsudku, kedy považoval súd žalobu za podanú včas, v lehote na podanie námietok proti exekúcii, v napadnutom rozsudku, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyjadrenom v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Nitre č. k. 9CoSr/1/2017-152, odvodzoval včasnosť podania žaloby od doručenia samotného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadenom pri Slovenskej rozhodcovskej a. s. sp. zn. SR 09146/13 zo dňa 05. 02. 2014. Podľa doručenky žalobcovi bol tento rozhodcovský rozsudok doručený dňa 14. 02. 2014. Súd na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenie § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení platnom ku dňu doručenia rozhodcovského rozsudku (nesprávne uvedenie lehoty na podanie žaloby podľa vtedy platného a účinného zákona o rozhodcovskom konaní nie je rozhodujúce). Hoci sa k tomu prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozsudku nevyjadroval, iba odkázal na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, v zhode s právnym názorom odvolacieho súdu na vec neaplikoval ustanovenie § 46 ods. 3 v spojení s § 73 ods. 2, osobitne časť vety za bodkočiarkou, zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Podľa zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu sú tieto ustanovenia na vec neaplikovateľné, pretože rozhodcovský rozsudok bol žalobcovi doručený ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona. Vylúčenie aplikácie ustanovení zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní citovaných

v predchádzajúcom bode považuje z hľadiska právneho posúdenia za nesprávne. Doslovným výkladom § 73 ods. 2, časť vety za bodkočiarkou (ustanovenie § 46 ods. 3 tým nie je dotknuté) možno dospieť jedine k záveru o možnosti podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku s charakterom spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku aj vtedy, ak ide o rozhodcovský rozsudok vydaný a doručený pred 1. januárom 2015 za podmienky, že žalobcovi súdny exekútor doručil upovedomenie o začatí exekúcie. Treba vziať do úvahy tiež teleologický výklad zákona. S účinnosťou od 01. 01. 2015 rozoznávame v právnom poriadku dva druhy rozhodcovských konaní. Ide o rozhodcovské konania podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a podľa zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Vecne tu ale špecifický typ rozhodcovského konania, v ktorom sa rozhodovalo o právach a povinnostiach spotrebiteľov, existoval aj pred 1. januárom 2015. Na osobitosť takého rozhodcovského konania poukázal napríklad Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení 6 Cdo 1/2012, z ktorého kľúčové časti citoval vo svojom odmietavom uznesení aj Ústavný súd Slovenskej republiky I. ÚS 410/2015. V týchto, ale aj v mnohých iných rozhodnutiach, sa robí zreteľný rozdiel medzi „podnikateľským“ rozhodcovským konaním a „spotrebiteľským“ rozhodcovským konaním už v čase pred 1. januárom 2015. Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k návrhu zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa konštatuje: „Potreba samostatnej právnej úpravy spotrebiteľského rozhodcovského konania vyplynula zo súčasného nelichotivého stavu a skutočností, že za posledné obdobie expandoval výskyt negatívnych skúseností s činnosťou rozhodcovských súdov v spotrebiteľských sporoch.“ Z hľadiska skoršej rozhodovacej praxe súdov teda nemožno považovať ustanovenie § 73 ods. 2, časť vety za bodkočiarkou, zákona č. 335/2014 Z. z. za retroaktívne. Ide len o nepravú retroaktivitu. Právne posúdenie v napadnutom rozsudku vytvára dve kategórie spotrebiteľov dotknutých rozhodcovskými rozsudkami doručenými do 31. 12. 2014, ktorí zároveň nestihli včas, v „základnej“ lehote 30 dní, podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Do jednej kategórie patria spotrebiteľia, proti ktorým sa začalo exekučné konanie do 31. 03. 2015 a úspešne pokračuje. Týmto spotrebiteľom už nepatrí súdna ochrana vo vyhľadávacom konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku. Môžu sa spoľahnúť len na súdnu ochranu v exekučnom konaní. Tá je, ako je to všeobecne známe, komplikovaná aj kvôli extrémnej preťažnosti súdov exekučnými konaniami. Do druhej kategórie patria spotrebiteľia, proti ktorým sa exekučné konanie nezačalo alebo sa začalo po 31. marci 2015 (a teda podľa § 243d ods. 2 Exekučného poriadku v znení zákona č. 335/2014 Z. z. sa muselo skončiť zamietnutím návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie), prípadne sa síce začalo do 31. marca 2015, no exekučný súd, prihliadajúc na prípadnú neprijateľnosť zmluvnej podmienky v podobe rozhodcovskej doložky, nevydal poverenie na vykonanie exekúcie. Takíto spotrebiteľia požívajú naopak vysokú mieru ochrany svojich práv spotrebiteľov, plne v súlade so zákonom č. 335/2014 Z. z. a inými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. Popri prvom výroku neobstojí ani druhý výrok o náhrade

trov konania. Aj tento výrok preto napádame odvolaním. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadenom pri Slovenskej rozhodcovskej a. s., Bratislava, Karloveské rameno 8, spisová značka SR 09146/13 zo dňa 05. 02. 2014 zruší a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného, aj odvolacieho konania.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalovaný sa stotožňuje s právnym názorom súdu uvedeným v odôvodnení napádaného rozhodnutia v spojitosti s právnym názorom odvolacieho súdu (uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 15. 03. 2018, spisová značka 9CoSr/1/2017), že na danú nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 01. 01. 2015. Podľa § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. 12. 2014: „Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.“ Žalobcovi bol rozhodcovský rozsudok doručený dňa 14. 02. 2014, pričom lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. 12. 2014 žalobcovi uplynula dňa 17. 03. 2014. Žalovaný má za to, že márnym uplynutím lehoty určenej v § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. 12. 2014 došlo na základe rozhodcovského rozsudku zo dňa 05. 02. 2014 ku konečnej úprave a ustáleniu právnych vzťahov medzi žalovaným a žalobcom vyplývajúcich zo sporných nárokov, kedy bol žalovanému priznaný nárok na zaplatenie dlžnej sumy s príslušenstvom a zároveň bola žalobcovi uložená povinnosť priznaný nárok žalovanému uhradiť. Rozhodcovské konanie vedené na Stálom rozhodcovskom súde spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s. pod spisovou značkou SR 09146/13 bolo teda právoplatne skončené. Žalovaný je toho názoru, že § 73 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 01. 01. 2015 má jednoznačne charakter intertemporálneho ustanovenia a v tomto duchu je potrebné aj vykladať § 73 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 01. 01. 2015. Žalovaný má teda za to, že § 73 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 01. 01. 2015, a teda aj samotný zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 01. 01. 2015 je možné aplikovať len na rozhodcovské konania začaté podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. 12. 2014 (t. j. pred 01. 01. 2015), ktorých predmetom je spotrebiteľský spor v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 01. 01. 2015 a ktoré neboli do 31. 12. 2014 právoplatne skončené (t. j. nebolo v nich meritórne rozhodnuté, neuplynula zákonom stanovená lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku a pod.), pričom všetky tri podmienky musia byť splnené kumulatívne. Žalovaný má rovnako za to, že obdobne je potrebné pristupovať aj k výkladu § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 01. 01. 2015. Podľa názoru žalovaného prvoinštančný súd v konaní dospel k správne právnemu posúdeniu zisteného skutkového stavu veci, keď žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku považoval za podanú po zákonom stanovenej lehote. Žalovaný zastáva názor, že žalobca v odvolaní neuviedol skutočnosti, ktoré by odôvodňovali opodstatnenosť podaného odvolania. Napadnutý rozsudok navrhol ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania po výzve stranám sporu na vyjadrenie podľa § 382 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Žalobca sa svojou žalobou podanou na súde dňa 12. 12. 2015 domáhal voči žalovanému zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., Bratislava, Karloveské rameno 8, sp. zn. SR 09146/13 dňa 05. 02. 2014, týkajúceho sa záväzku žalobcu voči Všeobecnej úverovej banke a. s., Bratislava z úverovej zmluvy z 01. 08. 2007, keď tvrdil, že rozhodcovská zmluva z roku 2013 je neplatná, postup žalovaného vedúci k jej uzavretiu je nepochybne nekalou obchodnou praktikou a práva žalobcu ako spotrebiteľa boli porušené. Uviedol, že žalobu podal v lehote na podanie námietok voči exekúcii, v rámci ktorej sa o rozhodcovskom rozsudku dozvedel a tvrdil, že rozhodcovský rozsudok je neplatný, pretože rozhodcovská zmluva mu predchádzajúca, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd podľa § 379 a § 380 CSP viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvavej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

8. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Podľa § 382 CSP, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadрили.

10. Podľa § 41 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, účinného do 31. 12. 2014 žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

11. Podľa § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, účinnom od 01. 01. 2015, ak bol podaný návrh na začatie exekúcie, môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať za podmienok podľa osobitného predpisu aj v exekúcii.

12. Podľa § 73 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. na trvanie a plynutie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá začala plynúť pred 1. januárom 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014; ustanovenie § 46 ods. 3 tým nie je dotknuté.

13. Podľa § 243d ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

14. Podľa § 243d ods. 2 citovaného zákona na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

15. Podľa § 48 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 01. 2015 exekútor poverený vykonaním exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa osobitného predpisu v upovedomení o začatí exekúcie poučí povinného, ktorý je spotrebiteľom, o možnosti podať v lehote na podanie námietok proti exekúcii žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa osobitného predpisu. Poučenie musí obsahovať aj vzor žaloby podľa osobitného predpisu.

16. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca sa žalobou, doručenou súdu prvej inštancie dňa 12. 12. 2015 mailom a dňa 14. 12. 2015 písomne doplnenou domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom so sídlom v Bratislave, Karloveské rameno 8 sp. zn. SR 09/4613 zo dňa 05. 02. 2014. Z obsahu spisu je tiež nesporné, že rozhodcovský rozsudok, ktorého zrušenia sa žalobca v tomto konaní domáha, bol vydaný dňa 05. 02. 2014, podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. V zmysle ustanovenia § 41 tohto zákona, účinného do 31. 12. 2014, mohol žalobca žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať v lehote 30 dní odo dňa jeho doručenia. Keďže žalobcovi bol rozhodcovský rozsudok doručený dňa 14. 02. 2014 (doručenka na č. l. 86), žalobca mohol v zmysle ustanovenia § 41 zák. č. 244/2002 Z. z. podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku do 16. 03. 2014. Keďže podľa ustanovenia § 243d ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku platí, že na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014, čo je aj daný prípad, na danú vec nie je možné aplikovať ani ustanovenie § 48 Exekučného poriadku účinného od 01. 01. 2015 (exekútor nebol povinný žalobcu poučiť o možnosti podať žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku), ani ustanovenia zák. č. 335/2014 Z. z., a teda ani § 73 ods. 2 tohto zákona. Súd prvej inštancie teda správne vyhodnotil, že žaloba nebola podaná v zákonom stanovenej lehote, aj keď nesprávne určil jej koniec, keď neaplikoval 30-dňovú lehotu, ale 60-dňovú lehotu. Z uvedených dôvodov, aj keď s doplnením právneho odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).